

शास्त्री प्रथम काण्डस्य तृते (शांडिल्यस्य
साहित्यदर्पणः द्वितीयः परिच्छेदः)

उपादान लक्षणाया लक्षणा लक्षणातो न लक्षणात्
उदाहरणद्वारा स्फोरणम् ।

लक्षणा द्विविधा - एका उपादान लक्षणा
अपरा लक्षणा लक्षणाश्चेति ।
को अनभोर्मेद इति चेत् ? शृणु -

यत्र मुरभार्थं विशिष्य नदितरार्थे- प्रतिपादन शक्यं, तत्र
उपादान लक्षणा । अन्यथा इति अजहत्कार्ये लुप्त्यति ।
एवं कार्यं परिभाषा पूर्वकं अर्थार्थं प्रतिपादन शक्यं
लक्षणा लक्षणात् । अत्रेवार्थं अर्थकार्या इत्युच्यते ।

उपादान लक्षणायाः उदाहरणं यथा - 'कुन्ताः प्रविशन्ति' ।

अत्र अन्वेषणानां कुन्तानां प्रवेशन क्रिया सामर्थ्यं नास्ति
इति कुन्तक १०९ मुरभार्थं विशिष्य कुन्तपारी पुरुष
रूपस्य मुरभार्थेकार्थस्य प्रतिपादकत्वात् कुन्तपारी
पुरुषाः प्रविशन्ति इति उपादान लक्षणायाः बोधोति

लक्षणा लक्षणायां उदाहरणम् - 'गङ्गायां योषः' ।

विपरीत लक्षणायाश्च उदाहरणम् -

'उपकृतं वदुतत्र किमुभवे पुनः पुनः प्रथिता भक्तापस्य ।
विदधपीदृशमेव सदा भवेत् ? सुखिनोभारं तत्रः शरदां शतम् ॥'

इत्यत्र, उपकृतादर्थः शब्दः भवकारिणं

प्रति अन्वयं लक्षणायाः अकारणत्वेन १०९ इति

परिधाना अपकेव अपकेव उपादान लक्षणा लक्षणा लक्षणायाः

भेदः । यद् उपादान लक्षणायां मुरभार्थस्य आत्मनोऽपि

उपादानम् । लक्षणा लक्षणायां तु परस्मैतोपपत्तौ

मुरभार्थस्य भागश्चेति ।

इत्येवम् आ
१९/११/२४
श्री १०० श्री साहित्य
२२० उ० सं नृपति
पुरवर्तन, दिल्ली